

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

*Want zoo wij willens zondigen, nadat wij de kennis der
waarheid ontvangen hebben, zoo blijft daar geen slachtoffer meer
over voor de zonden, maar eene schrikkelijke verwachting des
oordeels, en hitte des vuurs, dat de tegenstanders zal verblind.*

HEB. 10 : 26, 27.

No. 4.	15 Februari 1910.	15de Jaargang.
--------	-------------------	----------------

DE VOORWAARDE IS GERECHTVAARDIGD.

„Wij gelooven in den Bijbel als het woord van God, in zooverre hij nauwkeurig vertaald is; ***”. Soms trachten bestrijders van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen aan te toonen, dat wij vanwege de bepaling „in zooverre hij nauwkeurig vertaald is”, de vrijheid nemen, datgene te verwerpen wat ons in den Bijbel niet bevalt. Dat is echter niet het doel der voorwaarde, zooals allen die bekend zijn met de leerstellingen der Kerk wel weten. Wij gelooven dat de Bijbel het woord van God bevat, maar wij weten zooals alle anderen die het Boek gelezen hebben, dat fouten door de vertalingen en op andere wijzen ingeslopen zijn, en wij willen God daarvoor niet verantwoordelijk houden. Om dit punt van ons onderwerp duidelijk te maken, verwijzen wij de lezer naar de volgende ongerijmdheden, welke zonder twijfel toegeschreven moeten worden aan fouten door menschen gemaakt.

Lukas zegt in zijn verslag, hoofdstuk 8 verzen 27 en 28: „En als Hij aan het land uitgegaan was, ontmoette Hem een zeker man uit de stad, die van over langen tijd met duivelen was bezeten geweest, en was met geene kleederen gekleed, en bleef in geen huis, maar in de graven. En hij, Jezus ziende, en zeer roepende, viel voor Hem neder, en zeide met eene groote stem: „Wat heb ik met U te doen, Jezus, Gij Zoon Gods, des Allerhoogsten! ik bid U, dat Gij mij niet pijnigt!” Daarna werd de booze geesten op hun smeekingen toegestaan in een kudde zwijnen te varen.

Mattheus verhaalt: „En als Hij over aan de andere zijde was

gekomen in het land der Gergesénen, zijn Hem twee, van den duivel bezeten, ontmoet, komende uit de graven, die zeer wreed waren, alzoo dat niemand door dien weg kon voorbijgaan. En ziet, zij riepen, zeggende: „Jezus, Gij, Zoon Gods! wat hebben wij met U te doen? Zijt Gij hier gekomen, om ons te pijnigen voor den tijd?” Matt. 8 : 28, 29. Jezus wierp de booze geesten uit en stond hun toe in de kudde zwijnen te varen, en de zwijnen liepen in de zee en verdronken.” Deze verslagen zijn blijkbaar van het zelfde voorval, daar zij door de zelfde verhalen worden vooraf gegaan, dat van de reis gedurende welke een storm opkwam en welke op het gebod des Heeren tot bedaren kwam, de wind en de golven gehoorzaamden Zijn stem. Maar een verslag zegt, dat er twee mannen uit de graven kwamen die door booze geesten bezeten waren, terwijl het andere zegt, dat er één was. Deze punten hebben geen invloed op de leeringen van Christus, maar zij geven een bewijs, dat onjuistheden, alhoewel schaarsch, in het werk geslopen zijn.

In het verslag van de bekeering van Saulus van Tarsen worden deze twee mededeelingen gedaan: „En de mannen, die met hem over weg reisden, stonden verbaasd, hoorende wel de stem maar niemand ziende.” Hand. 9 : 7. „En die met mij waren, zagen wel het licht, en werden zeer bevreesd; maar de stem Desgenen, Die tot mij sprak, hoorden zij niet.” Hand. 22 : 9. Hier schijnt een tegenspraak te zijn, maar waarschijnlijk zou dat verklaard kunnen worden door eene verwijzing naar het oorspronkelijke verslag, als het oorspronkelijke te verkrijgen was.

Gezaghebbende schrijvers stemmen overeen, dat er in de Engelsche taal niet een woord is, waardoor kan aangeduid worden de vergaderplaats der geesten van overledenen, beide goed en kwaad. In het Grieksch van het Nieuwe Testament wordt de plaats „Hades” genoemd, maar in het Engelsch wordt dit woord en een ander „Gehenna”, dat de bestemming der kwaden, of verlorenen, bedoeld met „hel” vertaald. *) Dit gebrek aan juistheid in het vertalen is altijd misleidend geweest en heeft verwarring veroorzaakt in de begrippen met betrekking tot de plaats waarheen alle geesten gaan, wanneer zij het sterfelijk lichaam verlaten; de woonplaats der rechtvaardigen en de woonplaats der goddeloozen, gedurende den tusschentijd tusschen den dood van het lichaam en de opstanding. Personen die den Bijbel bestudeerd hebben, erkenden het feit, dat onjuistheden aanwezig zijn in de „Authorized Version”, (Engelsche Bijbelvertaling van 1611, ongeveer als Statenvertaling. Vertaler), als bewezen is door

*) Ook in het Nederlandsch is dit het geval. (Vertaler.)

het uitgeven van de „Revised Version”, (verbeterde vertaling), ten koste van veel tijd en geld, gedurende de jaren van 1870 tot 1885. De profeet Joseph Smith verklaarde in 1841, het jaar waarin de artikelen des geloofs geschreven zijn, dat de tegenwoordige vertaling fouten bevat, en dertig jaren later werd het feit zoo duidelijk voor Godgeleerden, dat zij gedreven werden eene verbeterde vertaling uit te geven.

Niet alleen zijn er enkele dingen uit den Bijbel gelaten en fouten in de vertaling ingeslopen, maar op verschillende tijden hebben menschen het op zich genomen te besluiten welke van de oude geschriften, die van geslacht tot geslacht overhandigd zijn, gerechtigd waren om als schriftuur beschouwd te worden. Daardoor zijn vele inlichtingen van groote waarde verloren gegaan. Niettegenstaande het feit, dat aan de profetieën der Schriften geen persoonlijke uitleggingen gegeven zouden worden, zoo hebben toch menschen met hunne bekrompen wijsheid de woorden beoordeeld, sommige veranderd en weer anderen geheel verworpen. Als een voorbeeld van verandering hebben wij de Zendbrieven aan de Heiligen te Korinthe. Het Boek dat de Eerste Zendbrief aan die van Korinthe genoemd wordt, is blijkbaar niet de eerste Zendbrief, oordeelende volgens de woorden van het vijfde hoofdstuk: „Ik heb u geschreven in den brief”,*) I Kor. 5 : 9, enz. verwijzende naar eenen vorigen brief waarvan wij geen verslag hebben. Ongetwijfeld bevatte die eerste Zendbrief veel informatie van groot belang, zooals alle zendbrieven van Paulus die bewaard zijn gebleven. Van de boeken die verworpen zijn, hebben wij een voorbeeld in de Apocriefe Boeken. Sommige boeken in deze verzameling bevatten zeer duidelijke profetieën en geschiedenissen met betrekking tot de doeleinden van God, voornamelijk met betrekking tot de Verloren Stammen van Israël, maar menschen in hunne wereldsche wijsheid, oordeelden die niet voldoende belangrijk om een plaats in te nemen met de boeken die nu de Bijbel vormen.

Het verwerpen van zekere boeken of zendbrieven, zooals gedaan was door de samenstellers van den Bijbel, heeft in groote mate bijgedragen tot het ontbreken van duidelijkheid in zekere plaatsen van dat Boek. Als iemand een brief van een vriend ontvangt, of een brief over zaken, waarvan een bladzijde verloren gegaan was, dan zal er groote moeilijkheid zijn, om de duidelijke beteekenis van den geheelen brief te begrijpen. Als van een correspondentie tusschen twee personen één brief in een reeks van brieven verloren raakt, dan kan er een ander begrip verkregen

*) In het Engelsch staat er: „Ik heb u geschreven in een brief”. Dit toont het duidelijker, dat er een andere vroeger geschreven zendbrief bedoeld wordt. (Vertaler)

worden als wel het doel en voornemen van de correspondentie was. De ontvanger zou tenminste veel moeite hebben, om uit te vinden wat bedoeld wordt door aanwijzingen in de brieven welke op den verloren brief volgen. Maar dit feit zou in geen geval de echtheid van de brieven die goed ontvangen waren beïnvloeden. De hier boven aangehaalde feiten met betrekking tot de rangschikking door menschen van boeken welke Schriftuur zijn, zijn gegeven om de aandacht te vestigen op het andere feit, dat menschen ook moedwillig gedwaald hebben in het maken van vertalingen van hetgeen wij nog hebben in onzen tegenwoordigen Bijbel. Wij nemen den Bijbel aan in zijn tegenwoordigen vorm, maar gelooven dat wanneer andere geschriften bewaard waren gebleven, het boek meer volledig geweest zou zijn.

De Heiligen der laatste Dagen nemen het Oude Testament juist zoowel aan als het Nieuwe Testament. De schrijver van dit artikel is in aanraking gekomen met een aantal vurige Christenen die weinig belang hechten aan het Oude Testament. Maar daar Jezus die Schriften van waarde achtte om van Zichzelf te getuigen, Lukas 4 : 17—21, en Petrus er vaak naar verwees, Hand. 2 : 25—28 en op andere plaatsen, en Filippus die dienstig achtte, om den kamerling te bekeeren, Hand. 8 : 28—39, zoo willen wij ons niet aanmatigen hen onbelangrijk te noemen. Wat de Heere en Zijne Apostelen waardig verklaarde, laat dat door niemand onwaardig genoemd worden. „Onderzoekt de Schriften; want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn het, die van Mij getuigen.” Joh. 5 : 39.

De boeken die, in de tegenwoordige verzameling, het Oude Testament vormen, waren ongetwijfeld onder de „Schriften” die door den Zaligmaker tot onderzoek aan het volk werden aangeraden. Het boek van Jesaja wordt door den Heere aangehaald, als bevattende een ware profetie, Lukas 4 : 18, die door Zijne verschijning in hunne tegenwoordigheid, vervuld werd op dien dag. Petrus verwijst naar de profetieën van Mozes, en gedurende hunne bediening leerden de apostelen het volk overal uit de oude Schriften. Als die het woord van God bevatten in de dagen der apostelen, dan bevatten zij Zijn woord ook heden. Er zijn profetieën in het Oude Testament die niet vervuld werden met de komst van den Zaligmaker in het midden der tijden, die in het bijzonder betrekking hebben op de laatste dagen, op de tweede komst, wanneer de herstelling zou plaats hebben van „alle dingen, die God gesproken heeft door den mond al Zijner heilige profeten van alle eeuw”. Hand. 3 : 21.

Daarom, alhoewel de Heiligen der laatste Dagen bekennen, dat fouten in den Bijbel gekomen zijn, zoowel in het samenstellen

en vertalen, zoo nemen zij niet de vrijheid er iets van te verwerpen. Noch gelooven wij, dat menschen eenig recht hebben iets aan het Woord van God toe te voegen, maar wij beperken *God* niet, om aan Zijn woord toe te voegen. De waarschuwing in het laatste hoofdstuk van de Openbaring gevonden, kan alleen betrekking hebben op dat boek, aangezien de verschillende boeken, zooals wij die nu hebben, toen niet tot één boek vereenigd waren, maar in afzonderlijke handschriften in verschillende toen bewoonde deelen der wereld. Als die woorden bedoelden, dat God niet meer zou spreken, en dat geen Schriften meer geschreven zouden worden, dan heeft de apostel Johannes zichzelf veroordeeld, want het is bewezen door de geschiedschrijvers, die leefden in de eeuwen onmiddellijk op de bediening van Christus volgende, dat de drie zendbrieven van Johannes geschreven werden, eenigen tijd later dan het boek de Openbaring. Er is een waarschuwing gegeven op een of twee plaatsen in het Oude Testament, veel gelijkende op die welke gevonden wordt in het laatste hoofdstuk van de Openbaring. Bijvoorbeeld: „Gij zult tot dit woord, dat ik u gebiede, niet toedoen, ook daarvan niet afdoen; opdat gij bewaart de geboden van den Heere, uwen God, die ik u gebiede”. Deut. 4 : 2. Wederom: „Al dit woord, hetwelk ik ulieden gebiede, zult gij waarnemen om te doen; gij zult daar niet toedoen, en daarvan niet afdoen”. Deut. 12 : 32. Als God met de woorden in deze teksten bedoelde, dat *Hij* niets zou toevoegen tot hetgeen Hij toen geopenbaard had, dan zou alles wat geschreven is sedert de tijd dat Mozes deze woorden schreef, onwettig zijn. Het is duidelijk, dat de waarschuwing in de Openbaring van Johannes, het toevoegen of afnemen verbied van de woorden die Johannes schreef van het visioen dat hij zag.

Het onderwerp kan verder uitvoeriger besproken worden, maar deze paar opmerkingen zijn gemaakt met het oogmerk, om in het kort aan te toonen, dat de Heiligen der laatste Dagen op volkomen verdedigbare grond staan, als zij verklaren, dat fouten in de vertaling in den Bijbel aanwezig zijn. En wanneer het bekend is, dat zendelingen van de Heiligen der laatste Dagen de Bijbel gebruiken in het verkondigen hunner beginselen, iedere leerstelling die zij voorstaan bewijzende, nimmer genade vragende van eenig tegenstander, dan moet dat aan ieder redelijk denker bewijzen, dat er van onze zijde geen neiging is, om iets dat in het Boek gevonden wordt te ontloopen, door de toevlucht te nemen tot de uitdrukking „in zooverre hij nauwkeurig vertaald is”. Wij gelooven den geheelen Bijbel, en meer ook.

S. N. L. in *Millennial Star*.

WIE WAS UW OVERGROOTMOEDER?

Zeer waarschijnlijk zal de meerderheid van hen, die deze regels lezen, bovenstaande vraag niet voor de vuist kunnen beantwoorden. De woorden „zeer waarschijnlijk” en „meerderheid” zijn met voorbedachte rade gekozen, in weerwil van het feit, dat de meeste „Ster'-lezers Heiligen der laatste Dagen zijn en bijgevolg weten — althans behoorden te weten — dat de namen hunner voorouders onmisbaar zijn bij hun streven naar het hooge ideaal en einddoel hunner geloofsleer: de volmaking. Zij (de voorouders) kunnen niet zonder ons (de nu levenden) volmaakt worden, **en wij niet zonder hen.***)

Er is in dit leerstuk iets dat spreekt tot hoofd en hart beide. Welk rechtgeaard kind verwacht een hemel zonder zijn vader, zonder zijn moeder? Maar er zijn slechte ouders! zegt ge. Zeer zeker. Doch welk rechtgeaard kind wenscht en hoopt niet in dat geval dat die ouders beter zullen gaan leven mettertijd? Dat zij in harmonie zullen geraken met Gods wetten en geboden tot hun heil? Zoolang hunne aardsche proeftijd nog niet afgelopen is, mag men gelooven den tijd hunner bekeering eenmaal te zien. En zelfs daarna is er nog kans op verandering ten goede, want ook in de geestenwereld wordt de „betere weg” aangeboden.

Het rechtschapen kind juicht de gedachte toe, vader en moeder in den hemel te ontmoeten, hen eeuwig te kennen, zonder fouten en gebreken, liefderijker dan ooit. En dit beteekent een eindlooze familie-keten, want alle ouders zijn op hunne beurt weer kinderen van andere ouders. Uwe overgrootmoeder was even dierbaar voor Uwe grootouders als Uwe moeder thans voor U is. Als voor U al-volkomen gelukzaligheid haast ondenkbaar is zonder haar die heur leven in de waagschaal stelde om U het leven te schenken, hoe zal zij, op haar beurt, denken over hare ouders, Uwe grootouders? En zoo komt men tot overgrootouders, oud-overgrootouders, betoudovergrootouders, enz. enz. enz., een onafzienbare reeks.

Bij het aannemen van het eeuwige Evangelie neemt men allerlei verantwoordelijkheden op zich, verantwoordelijkheden waarvan men, verder reizende op het nieuwe pad, meer en meer het gewicht leert beseffen. Van sommige plichten is de geestelijk pasgeborene zelfs totaal onbewust, even onbewust als de zuigeling van den strijd om het bestaan. Er is velerlei aanleg en men ziet dan ook het verschijnsel, dat van sommige geboden — en verboden ook — stokpaardjes gemaakt en andere min of meer

*) Zie Leer en Verbonden 128 : 15; Hebreë'n 11 : 40.

veronachtzaamd worden. Maar de volhouders zullen langzamerhand probeeren hun vollen plicht te betrachten, den alleen-veiligen weg tot de verhevenste zaligheid. Van Gods wil kan men niet het geringste ongestraft ter zijde schuiven; en het zou wellicht zeer moeilijk te bepalen zijn wat de geringste verantwoordelijkheid is, die op de kinderen des verbonds rust. Maar wèl is de grootste bekend. De Profeet Joseph Smith zegt uitdrukkelijk: „De **grootste verantwoordelijkheid** in deze wereld, die God ons opgelegd heeft, **is onze dooden op te sporen.**”*)

Voor al onze verwante afgestorvenen (slechts enkelen uitgezonderd), die heengingen zonder kennis van het Evangelie, of zonder zelf in den Tempel geweest te zijn, moet plaatsvervangend werk gedaan worden. De Heiligen der Eerste Dagen waren met dit beginsel bekend, hetgeen blijkt uit I Cor. 15 : 29: „Anders, wat zullen zij doen, die voor de dooden gedoopt worden, indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden? waarom worden zij voor de dooden ook gedoopt?” Een verbasterd overblijfsel vindt men nog bij de Roomsch-Katholieken: de zielmis, de mis of dienst voor een overledene. De Profeet Joseph Smith leerde in een Conferentie van de Kerk, gehouden 3 October 1841: „De doop voor de dooden is de eeuwige wijze waarop men verschijnen kan als heilanden op den berg Zion. Het verkondigen van de eerste beginselen des Evangelies was een middel tot zaligheid voor de menschen persoonlijk, en het was de waarheid, niet de menschen, die hen zalig maakte: maar menschen, door bij plaatsvervanging de plechtigheden der zaligheid te verrichten, kunnen het middel worden om menigten hunner verwanten in het koninkrijk Gods te brengen.*** Er is een weg, om den geest van den doode te verlossen; dat is door de macht en het gezag van het Priesterschap — door te binden en te ontbinden op de aarde.

„Deze leer is heerlijk-schoon, daar zij de grootheid van Gods mededoogen en welwillendheid tentoonstelt zoover het plan der zaligheid van het menschdom aangaat. Deze heerlijke waarheid is wel berekend het verstand te verbreed en de ziel te schragen onder moeilijkheden.***

„Deze leer”, zeide hij, „stelt in een helder licht de wijsheid en barmhartigheid Gods, die een verordening bereid heeft voor de zaligheid der dooden, welke gedoopt kunnen worden bij plaatswaarneming, hunne namen opgeschreven in den hemel, en zijzelf geoordeeld volgens de daden in het lichaam gedaan. **Deze leer was de last der Schriften. Die Heiligen welke haar veronacht-**

*) Times and Seasons, Deel 6, blz. 616.

zamen, ten behoeve hunner overleden verwanten, doen het op gevaar van hun eigen zaligheid."*)

Het opsporen van namen gaat niet altijd zonder moeite en zelden zonder onkosten. Maar wie met den geest van het Werk voor de Dooden bezielde wordt, laat zich door niets weerhouden. Hij zal alles wat in zijn vermogen is doen om zich van zijn allereewichtigste taak te kwijten. Te Salt Lake City is een Genealogische Vereeniging opgericht, waarvan men voor een betrekkelijk gering bedrag een levenslang lidmaatschap kan bekomen. Deze Vereeniging heeft alsnog geen agentschap in Nederland, zoodat voor Hollanders daar voorloopig geen hulp te vinden is. Echter heeft de Nederlandsche Zendelingen-Vereeniging, als een kleine tegemoetkoming, personen aangewezen, die kosteloos, zoover hun werk betreft, de Hollandsche Heiligen in Utah willen helpen bij het schrijven van brieven enz. De onvermijdbare onkosten komen voor den betrokken aanvrager. Daar de berekening voor opgaven van den Burgerlijken Stand in bijna alle gemeenten verschillend is, is een kosten-opgave in geen geval mogelijk tenzij er eerst briefwisseling heeft plaats gehad met den betrokken ambtenaar.

Maar er zijn nog honderden kerkleden in ons vaderland, die hoogstwaarschijnlijk van plan zijn, zoodra de gelegenheid daartoe gunstig is, naar Amerika te verhuizen. Zou men aan hen vragen: Hoe staat het met uwe verwante dooden? Hebt gij een naamlijst, zoover mogelijk terug? Hoe zou het antwoord luiden? Als wij eerst maar in Utah zijn, dan zullen wij wel verder zien? Zoo ja dan is het nog tijd, van denkwijze te veranderen en de gelegenheid aan te grijpen die men heeft terwijl men nog op het erder vaderen vertoeft. Wie het niet doet, zal zich later, als hij duizenden mijlen verwijderd is van Holland's kust, beklagen.

Op den man af: wie was uw overgrootmoeder?

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOIJMAN.

*) Times and Seasons, Deel 2, blz. 577—578.

VERPLAATST.

Ouderling J. Ernest Beal is van de Nederlandsche naar de Engelsche zending verplaatst.

Ouderling David C. Lyon is van de Amsterdamsche naar de Arnheemsche conferentie verplaatst.

Ouderlingen Hermanus Uffens en Oscar E. Parker zijn van de Rotterdamsche naar de Amsterdamsche conferentie verplaatst.

Ouderlingen Ellis A. Henninger en Arthur P. McKell zijn van de Groningsche naar de Rotterdamsche conferentie verplaatst.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
B. G. THATCHER.

Assistent:
W. M. J. DE BRIJ.

GEESTEN.

Wanneer menschen spreken over geesten, dan wordt er wel eens gedacht, dat een geest geen vorm of gedaante heeft. Gewoonlijk denkt men, dat een geest vormloos is, een damp, nevel of vluchtig iets, dat niet zichtbaar is voor het natuurlijk oog. Dit is het idee van vele Christenen. Er zijn ook Christenen die gelooven, dat na den dood van het lichaam die geesten — damp, nevel of wat ook — tot één geheel samenkomen en als zoodanig blijven tot de opstanding, wanneer de geest van ieder persoon weer naar het lichaam terugkeert. Er zijn ook menschen, spiritisten bijvoorbeeld, die gelooven, dat de geest een vorm of gedaante heeft en zijn persoonlijkheid behoud na den dood van het lichaam.

Al deze verschillende opvattingen worden gewoonlijk veroorzaakt, omdat de menschen hun eigen gedachten of gevoelens voor waar aannemen, zonder een onderzoek in te stellen. Al die verschillende opvattingen kunnen niet waar zijn.

De Heiligen der laatste Dagen gelooven, dat een geest, alhoewel onzichtbaar voor het natuurlijk oog, stof is, reinere, fijnere stof, dan van de grovere dingen die ons omringen en waarvan ons lichaam gevormd is. Dat iets bestaan kan en toch onzichtbaar is voor het menschelijk oog, zien wij in gassen, welke niet door het natuurlijk oog gezien kunnen worden, maar van wege de reuk, invloed of werking een blijk van hun bestaan geven. Zoo is ook stoom onzichtbaar, maar als het afgekoeld is, dan kan het gezien worden.

Alhoewel dit nog weinig bewijst met betrekking tot geesten, zoo is het alleen maar aangehaald, om het bestaan van iets aan te toonen, in een voor het natuurlijk oog onzichtbare toestand.

Dat wezens en voorwerpen voor het natuurlijk oog onzichtbaar kunnen zijn, maar zich nochtans in onze omgeving bevinden, is duidelijk vermeld in II Kon. 6 : 15-17. Wij lezen daar, dat de dienaar van Elisa bevreesd was, omdat hij de stad omringd zag met een groot leger. Elisa zeide toen tot hem: „Vrees niet; want die bij ons zijn, zijn meer, dan die bij hen zijn”. Elisa zag dus, dat ook zij door een legermacht omgeven waren, maar dit

was niet zichtbaar voor de oogen van zijnen dienaar. Toen bad Elisa, dat de Heere de oogen van zijn knecht mocht openen. En toen, nadat de Heere zijne oogen geopend had, zag hij, dat de berg vol was met vurige paarden en wagenen rondom Elisa. De knecht van Elisa was niet blind en het waren dus zijn geestelijke oogen die door den Heere geopend waren, zoodat hij de geestelijke dingen kon zien die hen omringden.

Deze geestelijke voorwerpen waren geen dampen of wolken, maar hadden vormen. Het waren strijdagens en paarden en ongetwijfeld waren daar ook bestuurders of strijders in. Zie ook II Kon 2 : 11, 12.

Ook de Apostelen des Heeren hadden het begrip dat de geestelijke dingen in gedaante der natuurlijke dingen waren, want wij lezen in Lukas 24 : 37, dat zij dachten een geest te aanschouwen toen Jezus in hun midden verscheen. Volgens hunne gedachten was een geest in den vorm van een mensch, anders hadden zij Jezus, die in de gedaante van een mensch aan hen verscheen, niet als een geest kunnen beschouwen. Jezus zeide : „Ziet Mijne handen en Mijne voeten, want Ik ben het zelf; tast Mij aan, en ziet; want een geest heeft geen vleesch en beenen, gelijk gij ziet, dat Ik heb.” Als een geest een damp of wolk geweest was, of iets vormeloos, dan had Jezus het hier wel gezegd, want Hij wilde hun bewijzen, dat Hij geen geest was. Jezus zegt alleen, dat een geest „geen vleesch en beenen heeft” gelijk hij had. Een weinig nadenken over deze tekst doet ons zien, dat een geest de vorm of gedaante van een mensch heeft, maar niet tastbaar is voor het natuurlijk lichaam, het is dus van een feinere zelfstandigheid. In Matt. 14 : 26 en Mark. 6 : 49 lezen wij, dat de discipelen Jezus op de zee zagen wandelen en dachten, dat het een spook was. Dit toont aan, dat volgens hunne gedachten, de geesten van dooden in den vorm van het lichaam bleven voortleven.

Dat geesten afzonderlijke, zelfstandige wezens zijn, is duidelijk uit Num. 16 : 22; 27 : 16 en Hebr. 12 : 9, want daar wordt God, als een God en Vader der geesten van alle vleesch beschouwd. Als de geesten der menschen zich buiten het lichaam tot één geheel vereenigen, zooals sommigen denken, dan zou het woord geesten, hetwelk een meervoud is, niet gebruikt kunnen worden. In II Kron. 18 : 20 lezen wij, dat een geest voor het aangezicht des Heeren stond en tot den Heere sprak. Dit was dus een zelfstandig, persoonlijk, met bewustheid handelend wezen. In Psalm 104 : 4 lezen wij : „Hij maakt Zijne engelen geesten”, dit spreekt dus van een hoeveelheid afzonderlijke, zelfstandige wezens.

Toen Stefanus gesteenigd werd, zeide hij : „Heere Jezus!

ontvang mijnen geest". Van iets dat geen bewustzijn heeft, dat dood is of slaapt, zooals sommige personen denken, van een damp of van iets dat zich met andere geesten vereenigd, behoefde hij dit niet te zeggen; en Stefanus zal toch wel iets geweten hebben omtrent deze dingen. Dat de geesten, na den dood van het lichaam, als persoonlijke zichzelf bewuste wezens blijven voortleven, is duidelijk zichtbaar door het feit, dat aan de geesten, die in de gevangenis zijn, door Jezus het Evangelie gepredikt werd. Als zij geen zelfstandige, voor indruk vatbare wezens waren, dan kon hun het Evangelie niet gepredikt worden, en kon er niet van hen in het meervoud gesproken worden. In Hebr. 12:23 wordt over de geesten der volmaakte rechtvaardigen gesproken, en dit toont een meervoud van geesten en afzonderlijke wezens. Dit is nog duidelijker in Openb. 6 : 9—11, want daarin wordt gesproken over de zielen dergenen, die gedood waren om het Woord Gods, en om de getuigenis, die zij hadden. Zij spraken en vroegen iets en kregen toen lange witte kleederen. Dit kan alleen betrekking hebben op de geesten dergenen die eenmaal op aarde hebben geleefd en voor het Evangelie waren gestorven. Zij worden als afzonderlijke, zelfstandige en verstandelijke wezens beschreven en kunnen zelfs kleding dragen.

Volgens Hebr. 1 : 14 zijn de engelen gediensstige geesten en wanneer engelen aan menschen verschenen, dus gediensstige geesten, dan waren zij steeds in de gedaante van een mensch. Dit zien wij duidelijk met de opstanding van Jezus. In Markus 16 : 5 wordt er over een jongeling gesproken welke bij het graf was, in Lukas 24 : 4 wordt er over twee mannen in blinkende kleederen gesproken en in Joh. 20:12 lezen wij van twee engelen in witte kleederen. Het is duidelijk dat dit engelen, hemelsche boodschappers waren, in den vorm van een mensch, maar met heerlijkheid omgeven.

Er zijn voldoende bewijzen om aan te toonen, dat geesten persoonlijke, zelfstandige wezens zijn, die steeds hun persoonlijkheid behouden en in den vorm van het menschelijk lichaam zijn, ook na den dood van het lichaam.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Op Zondag 27 Februari zal de halfjaarlijksche Arnheemsche conferentie gehouden worden. Er zullen twee samenkomsten gehouden worden in het Centraal Gebouw aan de Bakkerstraat, des morgens ten 10 uur en des avonds ten 6 uur.

De zendelingen, heiligen en vrienden worden vriendelijk uitgenoodigd deze samenkomsten bij te wonen.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

HET WERK TE HARLINGEN. Op het einde der Vergadering te Harlingen, gehouden op 7 Dec. 1909, werden er door Ds. Visser, voorganger der Baptistische gemeente te Bergumerheide, twee vragen gedaan en die werden in het kort beantwoord. Tenslotte werd besloten tot het houden van een openbare bespreking op 4 Jan., tusschen de Heeren B. Tiemersma van Leeuwarden en Visser van Bergumerheide. Dit werd dan ook vermeld in de „Harlinger Courant van 10 Dec. B. Tiemersma schreef den heer Visser over deze bespreking maar de laatste wilde geen onderwerp kiezen. Ten slotte werd hetzelfde lokaal gehuurd waarin op 7 December vergadering werd gehouden, voor 5 Januari. Ds. Visser werd schriftelijk uitgenoodigd en de helft van den tijd aangeboden. Hij gaf echter geen antwoord. Op Woensdagavond 5 Januari was de zaal geheel gevuld. Op de vraag of Ds. Visser of een vertegenwoordiger van hem aanwezig was werd ontkennend geantwoord. Daarop sprak ouderling B. Tiemersma over de Godheid en het achtste geloofsartikel, dit zijnde de twee vragen op de eerste vergadering besproken. Daarna gaf hij een kort overzicht van de beginselen. Daarna sprak ouderling P. 't Hart eenige oogenblikken tot de aanwezigen en Conf. Pres. O. Olsen over het onpartijdig onderzoeken van het Mormonisme.

Wij twifelen niet of deze vergadering heeft velen een beter begrip omtrent het Mormonisme gegeven. Er werden 150 boekjes verkocht.

Het bovenstaande bericht plaatsen wij nu eerst, aangezien wij vernamen, nadat genoemd bericht was gezet, dat Ds. Visser schikkingen had gemaakt om met ouderling B. Tiemersma in het openbaar eenige onzer beginselen te bespreken. Op Maandag 7 Februari werd de bespreking gehouden in hetzelfde lokaal, waarin de vorige samenkomsten waren gehouden. Het lokaal was geheel gevuld en de bespreking duurde ongeveer 3½ uur, de val van Adam het voornaamste onderwerp zijnde. Alles liep rustig en naar wensch af en wij twifelen niet of het zal veel vrucht ten goede voortbrengen. De couranten in Harlingen gaven een onpartijdig verslag over deze bespreking en naar wij vernemen zijn er vele personen in onderzoek van het Evangelie.

Gedurende de maand Januari werden er in deze Zending 18 personen gedoopt, zijnde 3 personen in de Amsterdamsche, 4 in de Arnheemsche, 3 in de Groningsche en 8 in de Rotterdamsche Conferentie.

Gedurende de maand Januari werden er in deze Zending 25646 traktaatjes en 4148 boeken uitgegeven. Er werden 4192 Evangelie-gesprekken gehouden en 1017 uren besteed in het verspreiden van traktaatjes en andere lectuur. Er werden 2289 uren besteed in het bezoeken van vreemdelingen.

Ouderling H. L. Spencer heeft de meeste traktaatjes uitgegeven, zijnde 1338. Ouderlingen G. C. Brown en J. B. Flint hebben de meeste uren met het uitgeven van traktaatjes besteed, respectievelijk $40\frac{1}{4}$ en 40 uren. Ouderling D. H. Cannon verspreidde de meeste boeken, zijnde 367. Ouderling J. H. Teeple had het grootste aantal Evangelie-gesprekken, zijnde 141. Ouderling G. Meenderink heeft het grootste aantal uren met het bezoeken van vreemdelingen doorgebracht, zijnde 90.

ONTSLAG EN BENOEMINGEN.

Ouderling Joseph H. Smith is eervol van zijne werkzaamheden in deze zending ontslagen. Hij kwam te Rotterdam aan op 30 Mei 1907, en is sedert dien tijd in de Amsterdamsche en Rotterdamsche Conferentie werkzaam geweest. Van 1 Oct. 1909 heeft hij als president van de Rotterdamsche Conferentie gearbeid.

Ouderling S. R. Newton is aangesteld als President der Rotterdamsche Conferentie.

Ouderling Leonard C. Healy, is eervol van zijne werkzaamheden in deze zending ontslagen. Hij is 11 Augustus 1907 te Rotterdam aangekomen. Hij heeft in de Groningsche, Arnhemsche en de Amsterdamsche conferentie gearbeid.

Ouderling Abner C. Snarr is eervol van zijne werkzaamheden in de Luiksche conferentie ontslagen. Hij arriveerde te Rotterdam 11 Augustus 1907, en is sedert dien tijd in de Luiksche conferentie werkzaam geweest.

Ouderling Ben Barton is eervol van zijne werkzaamheden in de Arnhemsche conferentie ontslagen. Hij kwam 17 Nov. 1907 te Rotterdam aan en is sedert dien tijd in de Arnhemsche, Rotterdamsche, Amsterdamsche, Groningsche en wederom in de Arnhemsche Conferentie werkzaam geweest.

DE VERDEELING DES BIJBELS.

De verschillende boeken van den Bijbel zijn niet altijd in Hoofdstukken en verzen verdeeld geweest en dit is ook niet door de schrijvers van die boeken verricht. Wij laten hier volgen wat C. E. Koetsveld in zijn boek „Van waar onze Bijbel?” over dit onderwerp zegt. Op blz. 33 zegt hij als volgt over de verdeling in Hoofdstukken en verzen van het Oude Testament:

„Reeds zeer vroeg schijnen de Hebreëen door eenige tusschenruimte of door een nieuwen regel, bij gebrek aan andere scheidteekens, den tekst verduidelijkt te hebben; en het behoorde tot de kunst der voorlezers, dat zij de afdeeling in verzen of zinnen kenden, die reeds in den Talmud, twee of drie eeuwen na Christus, vrij wel met onze verdeeling in verzen overeen komt. Later eerst werd die verdeeling door een vast teeken in de Hebreuwsche Handschriften (:) aangeduid. Van nog lateren tijd is de verdeeling van Wet en Profeten in de tegenwoordige Joodsche afdeelingen, 447 voor geheel het Oude Testament. Onze indeeling in Hoofdstukken is van Christelijken oorsprong, en uit de dertiende eeuw, (van Hugo à St. Caro en andere scholastieken, of van een' aartsbisschop van Canterbury?) afkomstig. In de vijftiende eeuw hebben de Joden die uit de *Vulgata* overgenomen”.

Over de verdeeling van het Nieuwe Testament lezen wij als volgt op blz. 267:

„Wat eindelijk de verdeeling van den tekst in Hoofdstukken en verzen aanbelangt, de eerste is veel ouder dan de laatste daar zij, — even als wij dit vroeger van het Oude Testament hebben gezien, — aan Hugo de Sancto Caro (omstreeks 1250) wordt toegeschreven. Wat echter de verdeeling in verzen betreft, deze is met nog minder zorg daargesteld. De reeds genoemde Parijsche boekdrukker, Robertus Stefanus, heeft haar voor 't gemak uitgevonden. Op eene reis te paard van Parijs naar Lyon — in dien tijd stapvoets! — nam hij een Nieuw Testament met zich, en verdeelde den tekst, door er (met potlood zeker) streepjes tusschen te krassen, waarnaar hij nu de uitgave van 1551 liet afdeelen en nummeren. Tot het aanhalen van bijbelplaatsen is dit zeker een gemak, en vond daarom oók spoedig en algemeen navolging; maar bij de lezing breekt het dikwijls, vooral bij slordige indeeling, den zin. En altoos geeft het aan 't geheel een zeker verbrokken voorkomen. Wanneer ons eens een uitvoerige brief aan vrienden en betrekkingen ware uit de pen en uit het hart gevloeid, hoe vreemd zou hij ons voor oogen staan, als wij hem naderhand in zulke statige Hoofdstukken en atgekapte verzen weêr voor ons zagen!”

WERKEN VOOR DE TOEKOMST.

Men hoort wel eens zeggen, dat het niet noodig is zich hier moeilijk te maken voor het hiernamaals, omdat het nog ver in de toekomst is. Als wij echter overtuigd zijn, dat er een leven na dit aardsche leven is, of beter gezegd, dat onze geest voort blijft leven, ook al is het lichaam gestorven, dan is het niet meer dan plicht, ons nu, in het heden, voor de toekomst toe te bereiden.

De menschen werken op maatschappelijk gebied steeds voor de toekomst, zij bereiden zich in het heden voor de toekomst voor, en waarom zou dit op geestelijk gebied anders zijn? Kinderen gaan naar school of leeren een vak, opdat zij in de toekomst voor zekere dingen of roepingen bekwaam zullen zijn, of daarmede in hun onderhoud voorzien. Soms worden gelden uitgezet of andere dingen gedaan met het oog op de toekomst. Wat wordt er van het schoolkind, de student of de leerjongen die het heden niet nuttig besteden? Zij blijven tobbers in de toekomst, want zij hebben zich niet voor de toekomst toe bereid.

Welnu, op geestelijk gebied is dit hetzelfde. In de eeuwigheid zullen de vruchten geplukt worden van alles wat hier gedaan is. De kennis en wetenschap verkregen, de eigenschappen, die ontwikkeld zijn, de overwonnen zwakheden, de verkregen deugden, ja alles zal ons eigendom blijven en ten zegen zijn in de toekomst. Wij lezen in Openb. 14 : 13 : „Zalig zijn de dooden, die in den Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hunnen arbeid; en hunne werken volgen met hen.” Het blijkt daaruit, dat de werken hier in dit leven verricht, met de dooden zullen gaan, en zal daar ongetwijfeld van invloed zijn.

De eeuwigheid zal niet doorgebracht worden met niets doen, of alleen met een gelukkig gevoelen over eigen verlossing, maar zal ook dienstig gemaakt worden aan de vooruitgang van onszelven en andere wezens. Wij lezen, dat er koningen en priesters zullen zijn gedurende het duizendjarig vrede-rijk, en dit zijn zij die deel hebben aan de eerste opstanding, zie Openb. 20 : 6. Welnu, is het niet redelijk te gelooven, dat de mensch zich voor deze groote roepingen in dit leven moet toe bereiden? Gewisselijk! En de eerste stap die gedaan moet worden is het Evangelie aan te nemen, dan in dat evangelie te volharden en daarin voort te gaan tot volmaking. Geen zuigelingen, geen kinderen te blijven, maar op te wassen tot de volheid van Christus.

Als wij dit aardsche leven, het heden der genade, niet nuttig besteden in het evangelie, dan kan het niet anders of wij zullen straks schade daardoor ondervinden. Bereid u toe voor de eeuwigheid.

VERJAARDAG VAN APOSTEL C. W. PENROSE.

Op 3 Februari herdacht Apostel C. W. Penrose den dag waarop hij 78 jaren geleden geboren werd. Wij kunnen niet nalaten hem onze gelukwenschen aan te bieden en hopen, dat hij nog vele jaren met kracht mag arbeiden in het Evangelie, waarin hij zich 60 jaren verheugd en werkzaam geweest is.

Apostel C. W. Penrose, de President der Europeesche Zending, is ook in Nederland geen onbekende, en vele personen zullen zich nog duidelijk den krachtigen, geestdriftigen en werkzamen grijsaard herinneren, die in vele steden in Nederland, met jeugdigen gloed en kracht, het herstelde Evangelie gepredikt heeft.

Waar zeer vele mannen op zulk een leeftijd zich terugtrekken uit het openbaar leven, is apostel C. W. Penrose steeds reizende en arbeidende en getuigende, dat God van den hemel gesproken heeft.

De Heere stelle hem nog velen tot een zegen.

OVERLEDEN.

VELDMAN. — Te Viersen, Duitschland, is op 17 Januari overleden zuster Nyziëna Veldman, dochter van broeder Johannes Veldman. Zij werd geboren op 8 Mei 1889 te Leermens, Provincie Groningen, gedoopt op 7 Juni 1905 door H. J. Webb en bevestigd door H. van Braak.

INHOUD.

De voorwaarde is gerechtvaardigd	Blz. 49	Onslag en Benoemingen	Blz. 61
Wie was uw overgrootmoeder?	" 54	De verdeling des Bijbels	" 62
Verplaatst	" 56	Werken voor de toekomst	" 63
Geesten	" 57	Verjaardag van Apostel C.W. Penrose	" 64
Conferentie-Aankondiging	" 59	Overleden	" 64
In ons eigen Zendingsveld	" 60		

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50. Buitenland f 2.50, Amerika f 1.00. — Per exemplaar 10 cent.